

Î N C H E I E R E

30 aprilie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Svetlana Novac
Judecătorii Tatiana Vieru, Oleg Sternioală,

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ceban Vera,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ceban Leonid către Ceban Vera privind încasarea pagubei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013, prin care s-a respins ca neîntemeiat apelul declarat de Ceban Vera, s-a menținut hotărârea Judecătoriei Orhei din 10 septembrie 2013, prin care s-a admis cererea de chemare în judecată la acțiunea lui Ceban Leonid împotriva Ceban Vera cu privire la încasarea pagubei,

c o n s t a t ă :

La data de 05 decembrie 2009 reclamantul Ceban Leonid a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ceban Vera privind încasarea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în baza titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren și certificatului din Registrul bunurilor imobile nr. 6458209198 deține dreptul de proprietate asupra cotei de teren echivalent cu suprafața de 2,771 ha, situat în extravilanul s. Pohrebeni, r. Orhei din 26.03.2001. Însă, nu își poate realiza dreptul său, deoarece pîrîta Ceban Vera din anul 2007 i-a acaparat ilegal 1,50 ha din teren, fapt confirmat prin actul din 28.04.2009 întocmit de Primăria Pohrebeni.

Reclamantul menționează că de nenumărate ori s-a adresat către pîrîta cu solicitarea de a elibera terenul, însă fără rezultat.

Potrivit certificatului nr. 82 din 09.09.09 emis de către Direcția pentru Statistică a raionului Orhei, s-a constatat că veniturile ratate pentru anul 2007 constituie 11.379 lei, anul 2008 - constituie 14.488 lei, anul 2009 - constituie 1.800 lei, în total suma constituie 54.667 lei.

Solicită reclamantul încasarea de la Ceban Vera a sumei 54.667 lei cu titlu de prejudiciu material și cheltuielile de judecată.

La data de 03 decembrie 2012 pîrîta Ceban Vera a depus cerere reconvențională, prin care a solicitat încasarea de la Ceban Leonid în beneficiul său

a prejudiciului material în sumă de 24.930 lei, a venitului ratat în sumă de 11.654,77 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 2.500 lei.

În motivarea cererii a indicat că, din anul 1998 este deținătoarea cotei de teren de 1,942 ha cu nr. cadastral 6458209204, dreptul de proprietate asupra terenului a fost legalizat prin Dispoziția Consiliului local din 22 decembrie 1999, iar în anul 2007 Ceban Leonid i-a acaparat samavolnic terenul cu toate plantațiile fiind astfel lipsită de dreptul de posesie și folosință asupra bunului imobil respectiv.

Prin hotărârea Judecătoriei Orhei din 10 septembrie 2013, acțiunea principală a fost admisă integral. S-a dispus încasarea de la Ceban Vera în beneficiul lui Ceban Leonid suma de 54.667 lei și taxa de stat de 150 lei. Acțiunea reconvențională a fost admisă parțial. S-a dispus încasarea de la Ceban Leonid în beneficiul lui Ceban Vera suma de 14.930 lei. În rest cerințele au fost respinse.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013, a fost respins apelul declarat de Ceban Vera, s-a menținut hotărârea Judecătoriei Orhei din 10 septembrie 2013 prin care s-a admis integral cererea de chemare la acțiunea lui Ceban Leonid împotriva lui Ceban Vera cu privire la încasarea pagubei.

La 27 ianuarie 2014, Ceban Vera a declarat recurs, în termen legal, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013 și a hotărârii Judecătoriei Orhei din 10 septembrie 2013, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care a respinge cererea de chemare în judecată înaintată de Ceban Leonid față de Ceban Vera de încasare a sumei de 54.667 lei și a cheltuielilor de judecată legate de examinarea cauzei cu menținerea cerințelor lui Ceban Vera privind încasarea prejudiciului în sumă de 14.930 lei.

În motivarea recursului, recurentul a indicat că nu este de acord cu hotărârea Judecătoriei Orhei din 10 septembrie 2013 și cu decizia Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013, considerând că prima instanță și instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și procedural, iar circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii nu au fost constatate și elucidate pe deplin.

Recurenta indică faptul că art. 118 CPC RM, alin (3) menționează, că: „Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sînt determinate definitiv de instanța de judecătorească pornind de la pretențiile și obiectiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.” Astfel instanța de judecată și instanța de apel nu a determinat definitiv circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii.

De asemenea recurenta reinterează că conform art. 240 CPC RM „la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost stabilite sau nu stabilite, caracterul raportului juridice dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii”.

Tot în susținerea cererii de recurs, recurenta menționează, că hotărârea Judecătoriei Orhei din 10 septembrie 2013 contravine prevederilor art. 241 CPC, care indică, că: „în motivare se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumente invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de

care s-a călăuzit instanța. ". În acest sens hotărârea Judecătorei Orhei din 10 septembrie 2013 nu include nimic referitor, la argumente prin care se resping unele probe, și de ce legi s-a călăuzit instanța în respingerea lor, iar Decizia Colegiului Civil al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013 nu indica nimic asupra acestor argumente care au fost expuse în instanța de apel.

În hotărîrea sa, Judecătoria Orhei din 10 septembrie 2013 a omis dispozițiile art. 1389 CC care în alin.3), pct. b) indică, că: „pretenția de restituire este exclusă dacă: b) acceptantul va dovedi că prestatorul știa despre inexistența obligației dar a executat totuși prestația... ", iar instanța de apel nu a ținut cont de prevederile legii și de argumentele în susținerea cerințelor în ordine de apel.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ceban Vera este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu dispoziția art.432 alin.(1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că temeiurile recursului declarat nu se încadrează în prevederile art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, cauza fiind judecată cu respectarea normelor de drept material și procesual, astfel, recursul fiind vădit neîntemeiat.

Argumentele invocate de recurenta Ceban Vera în cererea de recurs că hotărârea judecătorească este ilegală, poartă un caracter declarativ și nu pot fi reținute.

Dezacordul cu decizia instanței de apel prin relatarea situației în viziunea recurentului, este inadmisibilă din considerentele că nu se încadrează în prevederile art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC și nu constituie temei de casare a acestei hotărâri, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea lor dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Călăuzindu-se de art.440 CPC al RM, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433 CPC și anume la lit.a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile

prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate și a aplicat corect normele de drept material, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către recurenta Ceban Vera, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), 433 lit. a), art.440 alin.(1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Ceban Vera, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Svetlana Novac

Tatiana Vieru

Oleg Sternioală